

ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦਾ ਦਿਨ

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2

‘‘ਸੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਓਸੇ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ ਜਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰੱਲ ਗਏ’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:41)।

ਜੇ ਕੁਝ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਉਹਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2)? ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗਿਆਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਆਏ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਹੈ! ਬੁਲਾਰਾ ਪਤਰਸ ਇਕ ਅਗਿਆਤ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ ਜੋ ਰੱਬੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੀੜ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਹਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਪਾਏ। ਉਹਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਰਮਨ (ਉਪਦੇਸ਼) ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਅਤੇ ਇਹਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਯਾਨੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣੀ ਸੀ।

ਖੁਦਾ ਨੇ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਗਵਾਇਆ। ਉਹਨੇ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਯਹੂਦੀ ਪਸਾਹ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਈਆਂ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਧਾਰਮਿਕ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੀ ਟਿਕੇ ਰਹੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੀੜ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਪਸਾਹ, ਸਲੀਬ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕਬਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਦੇ ਵਰਗਾ ਪਸਾਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਭ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਭੂਚਾਲ ਨੇ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੰਦੋੜਿੱਕੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ’ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 27:51-53)। ਦੁਪਹਿਰ ਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਾਮ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਤਕ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹਨ੍ਹੇਰਾ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ (ਮੱਤੀ 27:45; ਮਰਕੁਸ 15:33; ਲੂਕਾ 23:44)। ਖੁਦਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ 12 ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 3 ਵਜੇ ਤਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖੌਫ਼ਨਾਕ, ਅਲੌਕਿਕ ਅਤੇ ਭੈਦਾਇਕ ਸੀ। ਲੋਕ ਐਨੇ ਘਾਬਰ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨਾ ਭੱਜ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਖਲੋਤੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ।

‘‘ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?’’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਤਿੜਕ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕਬਰਾਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਾਣੇ ਪਛਾਣੇ ਲੋਕ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 27:51, 52)। ਹੈਕਲ ‘ਚ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ (ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਸ਼ਾਮ) ਪਰਦਾ ਉੱਪਰੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਤਕ ਪਾਟ ਗਿਆ (ਮੱਤੀ 27:51; ਮਰਕੁਸ 15:38; ਲੂਕਾ 23:45)। ‘‘ਉਹਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦਿਓ!’’ ਚਿੱਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਆਏ ਲੋਕ ਐਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਪਿੱਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਰੋਮੀ ਸੂਬੇਦਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਤਕ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ‘‘ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 27:54; ਮਰਕੁਸ 15:39)।

ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਤਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਖਾਲੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਿਲਾਤਸ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਖੋਜੀ ਟੀਮ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਗਈ। ਰਸੂਲਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣਾ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ; ਸਗੋਂ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਅਦ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:3), ਉਹ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿਚ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:20; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:1)। ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ‘‘ਪਰ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਓਗੇ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਰ ਸਾਰੇ ਯਹੂਦਿਯਾ ਅਤੇ ਸਾਮਰਿਯਾ ਵਿਚ ਸਗੋਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਬੰਨੇ ਤੀਕਰ ਮੇਰੇ ਗਵਾਹ ਹੋਵੋਗੇ’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:8)। ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੁਝ ਹੀ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਪੈਂਟੀਕੋਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਮੌਕੇ ‘ਤੇ ਖੁਦਾ ਇਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਨੇਰੀ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਗ ਵਰਗੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰ ਗਈਆਂ। ਸਭ ਰਸੂਲ ਗੈਰ ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਆਖਿਆਨ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਫਿਰ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਰਮਨ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਉਹ ਸਭ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਤਲ ਹੋਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਮਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਫਿੱਦ ਗਏ। ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੌਬਾ ਕੀਤੀ। ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਬਦਲੀ ਨਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਪੈਂਟੀਕੋਸਟ ਦੇ ਇਸ ਦਿਨ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ।

ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਹੁਣ ਤਕ ਮਾਰਚ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ੌਜ, ਹੁਣ ਤਕ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਸਦ, ਹੁਣ ਤਕ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜਾ’’ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਓਨਾ ਚਲਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਭਲਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਯਕੀਨਨ ਹੀ, ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ

ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਵੀ ਲਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਦਾ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਇਹ
ਖਿਆਲ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪੇ ਹਾਰ ਗਿਆ।

*ਸਲੀਬ ...
ਹੋਰ ਰਾਹ ਹੀ ਨਹੀਂ!*

ਟਿੱਪਣੀ

¹ “ਦ ਰੀਅਲ ਜੀਜ਼ਸ” ਐਂਡ ਅਦਰ ਸਰਮੰਜ਼ (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ: ਜੁਡਸਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1926), 123-24
ਵਿਚ ਜੇਮਸ ਐਲਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ, “ਅਰਾਈਜ਼, ਸਰ ਨਾਈਟ।”